

A i B

Actio in Basilica

Bulletin farnosti Narodenia Panny Márie vo Vianove n/T - Sever

04. 01. 2015 – 17. 01. 2015

Slovo na úvod

Začiatky bývajú vždy fascinujúcim obdobím. Je v nich veľa nového a nepoznáme koniec. Ján na začiatku svojho evanjelia hovorí, že Ježiš bol na počiatku u Boha, a zároveň hovorí, že on je počiatkom všetkých, ktorí sú pokrstení v jeho mene. Dal nám „moc stať sa Božími deťmi“ (Jn 1, 12). Aké nádherné čítanie sme dostali na dôkladné zamyslenie sa na začiatok nového roka!

Keď sa prehneme do roku 2015, môžeme mať pokúšenie zotrvať v tom starom, zvlášť pri spomínaní na neúspechy či zlyhania v predchádzajúcom roku alebo na premárnené možnosti niekoho viac milovať, či dať si život do lepšieho poriadku. Toto všetko vedie však iba k tomu, že na začínajúci sa rok budeme hľadať s pocitom malomyselnosti. Nerob to! Boh vie, kde si minulý rok padal. A už ti odpustil. Možno budeš potrebovať vyznať nejaké veci vo sviatosti zmierenia, no oveľa dôležitejšie je, aby si sa pridržiaval milosti, ktorá ti je aj v nastávajúcom novom roku k dispozícii – milosti nového začiatku – a do budúcnosti vykročil vo viere a s dôverou. Jedine diabol nás chce udržať fixovaných na naše neúspechy. Boh však hovorí: „Nie. Už je to za nami. Všetko to jednoducho prines k môjmu križu, aby som ťa mohol upokojiť a uzdraviť.“ Svitá nový rok a ty nikdy nezabudni, že tvoj Boh ťa hlboko a vrúčne miluje. Ani jedno zo svojich detí nechce vynechať zo svojej milosti a veľkorysého požehnania, ktoré plánuje na budúci rok. Choď teda a súhlas so všetkým,

čo bude chcieť v tebe vykonať. Dovoľ mu, aby ťa premenil na mocného svedka víťazného života v dôvere, že Ježiš zvíťazil pre teba. Je to nový začiatok a to je ten najvzrušujúcejší okamih!

V Roku zasväteného života sa objavuje aj otázka: Čo robia rehoľníci v dnešnej spoločnosti? Otázka by však mala znieť: Kým majú byť rehoľníci v spoločnosti? A v tom je rozdiel. O rehoľnom živote sa v minulosti uvažovalo väčšmi ako o súbore pravidiel, ktoré treba dodržiavať, než ako o súbore ideálov, ktoré máme hľadať a žiť. Považoval sa viacej za službu než za znamenie. Ak je však služba viac ako znamenie, ktoré robí rehoľný život významným, potom ak sa služba z akéhokoľvek dôvodu ukončí, tak rehoľný život sa dostáva do rizika. Svet, ktorý sa okolo nás mení, samozrejme, mení aj nás. Dôležitou vecou preto je, aby sme sa stali tým, kým máme byť vo svete, ktorý zahŕňa i nás. Je dôležité uvedomiť si (a nesmieme na to zabudnúť), že rehoľný život nie je dokonalý stav pre dokonalých ľudí. Je to stav života, ktorý predpokladá úsilie spojené prípadne i s neúspechom a pádom. Iba cez vedomie vlastnej krehkosti môže byť rehoľník svedkom a môže dávať nádej iným. Poniektorí ľudia sa pýtajú: „Čo robíte v kláštorech?“ Starší spomedzi nás, ktorí si zažili svoje aj v období komunizmu, odpovedajú: „Padáme a vstávame, padáme a vstávame, padáme a vstávame znova.“ Rehoľná snaha, úsilie, nie rehoľná dokonalosť,

to je veľmi významné pre rehoľný život.

V novom roku Vám prajem múdrosť a poznanie, pokoj, lásku a zdravie. Nech Vám Vranovská Panna Mária vyprosí u svojho Syna Ježiša Krista hojnosť milostí na každý deň.

O. Rastislav Ivanecký OSPPE

Prekročiť prah viery

Rok zasväteného života v našej farnosti začíname pobožnosťou k svätému Pavlovi Prvému pustovníkovi, patriarchovi rádu pavlínov. Prepojenie týchto dvoch faktov cez novénu, ktorú sa modlíme, ponúka nám, ako sa učiť od neho, aká má byť naša viera; učiť sa, čo znamená ozajstne sa odovzdať Bohu. Učiť sa nabrať odvahu ísť za Kristom, mať silu prekročovať samych seba, prekonávať vlastné ohraničenia, aby sme kráčali po cestách viery.

Abyste sa vybrali na cestu, najprv treba opustiť miesto, v ktorom sa cítite dobre, uvoľniť vzťahy, ktoré nás už tak zväzujú, že nevidíme, ako ubližujú nám i tým, ktorých Boh stavia na naše životné cesty. Nadíde čas prekročiť prahy našich domovov a vykročiť do neznáma. Nie je ľahké prekročiť prah vlastného bytu, pokoja, istoty, keď nevieme, kde nás nohy zanesú. Potrebujeme niekoho, kto nám pomôže urobiť ten prvý krok.

Prežívaná pobožnosť ku cti patriarchu pavlínskeho rádu nám ukazuje na svätého Pavla, ktorý najprv prinútený utiecť pred zákernosťou švagra opúšťa rodný dom, čo sa neskôr zmení na dobrovoľné zotrvanie na púšti, na úplnú dôveru a absolútne odovzdanie sa Bohu.

Bola to viera, čo pomohla Pavlovi prekročiť vlastné ohraničenia a žiť v prítomnosti Boha. Ako povedal pápež Benedikt XVI.: „Každý deň nášho života, napriek už raz zvolenému postoju dôvery v Boha, vyžaduje neustále prekročovanie prahu viery. Nezriedka je poznačený aj utrpením. Vtedy sa v nás rodí prirodzená potreba pochopiť voľbu, za ktorou sme

išli a ktorej chceme posvätiť celý náš život. A tak kladieme otázky sebe i Bohu. Aj preto život kresťana a najmä osoby zasväteného života je natoľko šťastný, nakoľko v ňom nechýbajú otázky o zmysle a správnosti vlastných rozhodnutí, o zámeroch Boha s nami, o jeho vôli.“ Ak sa teda svätý Pavol rozhodol prekročiť tento prah viery dovoliť Bohu, aby formoval jeho srdce, stalo sa tak iba preto, že v množstve slov tohto sveta doprial sluchu tomu jednému a jedinému Slovu, ktoré na počiatku bolo Bohom a ktoré sa stalo telom a prebývalo medzi nami.

Svätec z Téb ho nielen počul, ale išiel za ním bezhranične sa mu zveriac. Takéto prekročenie brán viery znamená vykročenie na cestu, ktorá trvá celý život. Z toho vyplýva veľmi jasné poslanie, že vzťah s Bohom, vstúpenie na cestu evanjeliových rád a v dôsledku toho autentický duchovný život nemôže byť diktovaný chvíľkovým nadšením ani útekom pred životom. Skutočný duchovný život nespočíva na hypotézach, ale začína tam, kde vo svetle Božieho slova človek prijíma rozhodnutie na celý život.

Keď sa svätý Pavol z Téb rozhodoval prejsť cez prah viery, zvolil si Krista, zvolil si konkrétne hodnoty, konkrétnu morálku, charakterizujúcu tým samého seba. Podstata sv. Pavla bola výsledkom jeho voľby, preto aj kvalita nášho každodenného prežívania viery i kvalita identity formujúcej naše spoločenstvá (laické i rehoľné) záleží od uskutočňovaných rozhodnutí a volieb. Slabosťou dnešného človeka, dotýkajúcou sa aj osôb zasväteného života, je chýbajúci či neistý súhlas. Táto slabosť má často korene v obavách pred voľbou. Voľba, akú vykonal svätý pustovník z Téb, nás oslobodzuje od obáv pred neistotou o zajtrajšok, chráni nás pred marzomom a malomyseľnosťou a predovšetkým nám ukazuje pevnú a solídnu vieru. Vieru, vďaka ktorej veľa súčasníkov svätého Pavla odchádzalo na púšť, aby umierajúc pre svet začali žiť pre Boha.

In: časopis Jasna Góra, Nr 1/2014, krátené.

Preklad J. Melková

Sám osamote s Bohom

Zakladateľom rádu pavlínov nebol samotný pustovník Pavol z Téb, ale ostrihomský kanonik Euzébios, ktorý inklinoval k pustovníckemu spôsobu života. On totiž v 13. storočí vytvoril komunitu z laikov, ktorí viedli pustovnícky život osamote v poddunajských lesoch. Podľa zachovanej legendy k utvoreniu komunity ho priviedlo zjavenie: videl rozptýlené, po skalách blúdiace plamienky, ktoré sa po zlúčení zmenili na obrovské slnko sálajúce teplo.

Pavlíni oddávna nosili biely habit s kapucňou a škapuliarom na prsiach. V ľudovej reči nás preto volali aj bieli mnísi. Na ľavom boku nosíme ruženec – ako „meč“ Panny Márie.

V erbe pavlínov je palma, ktorú z oboch strán podopierajú dva levy, a krkavec s bochníkom chleba. Palmu, krkavca a bochník chleba aj levov, ktoré nebohému Pavlovi vyhrabali hrob, ako v životopise sv. Pavla spomína sv. Hieronym, vidíme aj na bočnom oltári v našej bazilike.

Rád pavlínov má svoju zástavu, ktorej farby symbolicky vyjadrujú toto: biela – habit, čierna – havrana, žltá – púšť, zelená – palma.

Duchovný život pavlínov v 14. – 15. storočí bol preniknutý mysticizmom. V tomto období pavlínsku spiritualitu charakterizovala meditácia pri ostatkoch svätých pustovníkov, nepretržité odriekanie modlitieb, intenzívna mariánska úcta. Doteraz máme svoj vlastný breviár, podobne ako iné kontemplatívne rády. Pavlíni ako rád pôvodne pustovníckeho charakteru venovali svoj čas modlitbám za hriešnikov a zosnulých. Ale keď si to vyžiadali okolnosti v 16. – 17. storočí, postupne sme dostali povo-

lenie na vysluhovanie sv. spovedí laikom, slúžiť sv. omše pre verejnosť a v druhej polovici 17. storočia pavlíni boli známi ako chýrni kazatelia, ktorí svojimi horlivými a fundovanými kázňami mnohých kresťanov priviedli späť z reformovanej cirkvi.

Dnes hlavnou pavlínskou charizmou je kontemplácia o Bohu v samote, rozvíjanie liturgickej modlitby a realizovanie pokánia, apoštolská činnosť v službe Cirkvi a bližným, hlásanie Božieho slova, vysluhovanie sviatosti pokánia a rozširovanie úcty k Bohorodičke. Veľmi známa je úcta k Čenstochovskej Madone z Jasnej Hory. Túto úctu sme v istom zmysle rozvinuli tu vo Vranove nad Topľou aj prostredníctvom pešieho putovania od milostivého obrazu Vranovskej Panny Márie do Čenstochovej.

O. Gregor Wach OSPPE

Pavlínska rehoľa na našom území

Predkladáme niekoľko ďalších informácií o rehoľnom ráde, ktorý je požehnaním každého miesta, kde je usadený, za prítomnosť ktorého vo Vranove máme byť Všemohúcemu vďační.

Korene pustovníckeho spôsobu života siahajú až do Egypta 3. storočia, keď sa kresťania chránili pred prenasledovaním a neskôr mnísi odchodom na púšť protestovali proti mravnému rozvratu a svetským prejavom v kresťanstve. Pustovnícky (eremitský) ideál sa v modifikovaných formách presadil aj na území dnešného Slovenska

Pôvodne pustovnícke komunity v pilišských pahorkoch a v Patacsi (na území dnešného Maďarska) sa postupne spojili a v polovici 13. storočia pretransformovali do jednej pospo-

Slovo do svedomia

„Boh nekonečne dokonalý nielenže je s človekom, ale on sám sa v Ježišovi Kristovi stal človekom.“

(Z listu Messorimu)

Sv. Ján Pavol II.

litosti pod názvom Ordo Sancti Pauli Primi Eremitae – OSPPE. Patrón rehole, tébsky pustovník Pavol sa tak stal zosobením pustovníckeho ideálu chudoby a pokory. Pavlínski mnísi spoločiatku mohli pôsobiť iba ako spoločenstvo uznane na území ostrihomského arcibiskupstva. V roku 1308 pápež Klement V. pre tento rád prideliť regulu sv. Augustína a v roku 1329 pavlíni dostali pápežské privilégium.

Za panovania Ľudovíta I. Veľkého bol založený kláštor v Nosztre (1352), svätýňa v Mariazelli (1365) a konvent v Marianke (1377). Na území dnešného Slovenska postupne vznikli pavlínske kláštory v Horných Lefan-

tovciach (1369), Gombaseku (1371), Marianke (1377), Beckove (1430) a v nasledujúcich storočiach v Trebišove, Veľkých Lovciach, Vranove nad Topľou, Skalici, Trnave, Šaštine, Kežmarku.

Pavlínska askéza nespočívala v prehnanom trýznení tela. Podstatou bolo tmenie telesných žiadostí odriekaním a výchovou k nenáročnosti. Hlavným cieľom ich pastoračnej práce dodnes je spása duše im zverených veriacich. Podstatou a ideálom pavlínskej modlitby a spoločnosti života je: „Sám osamote s Bohom.“

Krátene a voľne spracované podľa Historickje revue č. 5/1996.

Na prahu roka zasväteného života

Svätý Otec František vyhlásil rok 2015 za Rok zasväteného života, ktorý sa začal Prvou adventnou nedeľou a skončí sa 2. februára 2016.

Zasvätený život v Katolíckej cirkvi je spôsob života jednotlivcov, ktorí v podobe sľubu prijali záväzok žiť evanjeliové rady. Pri zasvätenom živote sa človek zasväčuje Bohu. Zasvätený život poznajú okrem Katolíckej cirkvi aj iné cirkvi, najmä pravoslávna a anglikánska, aj keď spôsob zasväteného života môže byť odlišný. Na Slovensku pôsobia rehoľníci v 446 rehoľných komunitách.

Aj z Vranova pochádza viac zasvätených osôb. V tomto čísle našim čitateľom predkladáme menný zoznam rehoľných sestier, ktoré pochádzajú z tejto farnosti, ako ho spracoval a na zverejnenie poskytol náš farník. Svoj Bohu zasvätený život sestry žijú v rôznych komunitách s rozličným poslaním. Svojimi obetami a prácou pomáhajú duchovne rásť mnohým z nás. Postupne sa o nich dozvieme viac. Keďže oni sa modlia za nás, opätujme aj my modlitbu za nich.

A. Mydlová

Meno	Rehoľné meno	Rehoľný rád
1. Eva Burejčáková	sr. Petra	Dcéry Najsvätejšieho Vykupiteľa
2. Mária Cibulášová	sr. Ľudovíka	Dcéry svätého Františka z Asissi
3. Katarína Džurdženiková	sr. Beatrix	Milosrdné sestry Svätého križa (SCSC)
4. Jana Frenová	sr. Rufína	Dcéry svätého Františka z Asissi
5. Mária Hrabková	sr. Michaela	Bosá karmelitánka (OCD – kontemplat.)
6. Valéria Jarinkovičová	sr. Bohumila	Dcéry svätého Františka z Asissi
7. Jana Melková	sr. Konštancia	Milosrdné sestry Svätého križa (SCSC)
8. Etela Ocilková	sr. Virgília	Školské sestry svätého Františka
9. Mária Tomková	sr. Klára	Dcéry Najsvätejšieho Spasiteľa
10. Anna Tóthová	sr. Stellamaris	Dcéry Najsvätejšieho Vykupiteľa
11. Anna Saxunová	sr. Gema	Kongregácia dcér sv. Františka z Asissi

Z farnosti Vranov-Juh a z Hencoviec, ktoré boli do roku 1992 filiálkou našej farnosti, pochádza 13 rehoľných sestier. Z nich už tri prijali pozvanie do večnosti a tam sa modlia za nás:

sr. Katarína Alžbeta Baková, kontemplatívny II. rád sv. Dominika (+16. 5. 2002);
sr. Osvalda Mária Dzurcová, dominikánka;
sr. Rudolfa Anna Tomášová, dominikánka.

Spracoval: M. Majerčín

Zdroj: Mons. ThLic. Fr. Šándor, 10 rokov Farnosti sv. Františka z Asissi, Vranov n. T.

Medailónik svätých

Svätý Maximilián Kolbe

Narodil sa 8.1.1894 v Zduńskiej Woli neďaleko Lodže. Pochádzal z nábožensky založenej rodiny. Už ako 13-ročný vstúpil do malého františkánskeho seminára vo Lvove. Ako 16-ročný vstúpil do noviciátu františkánov. Po večných sľuboch v roku 1914 ho predstavení poslali na štúdiá do Ríma, odkiaľ sa vrátil do Poľska r.1919 už ako kňaz a začal v Krakove prednášať filozofiu a dejiny Cirkvi. Už počas štúdií v Ríme založil spoločenstvo *Militia immaculatae – Rytieri Nepoškvrnenej*. Činnosť tohto hnutia výstižne sa dá vyjadriť vetou: „Získať svet pre Krista skrze Nepoškvrenú.“ Ako rehoľník sa v Poľsku snažil rozširovať toto hnutie, no ochorenie pribrzdilo jeho činnosť a pokračovať mohol až po čiastočnej rekonvalescencii.

V roku 1930 odišiel do Nagasaki v Japonsku a tam tiež šíril úctu k Nepoškvrnenej. Nielen v Japonsku, ale aj v Indii, Číne a v Kórei. V roku 1936 ho opäť povolali do Poľska. Keď v roku 1939 vypukla 2. svetová vojna a mestečko Niepokalanow zakrátko obsadili Nemci, jeho obyvateľov včítane otca Maximiliána odtransportovali do Nemecka. V decembri sa vrátil, ale našiel už len vydrancované mesto. Aj napriek tomu ďalej horlivo pokračoval v službe Nepoškvrnenej. S bratmi pomáhal ľuďom bez prístrešia, medzi ktorými bolo asi 2000 Židov. Bratia sa s nimi delili o základné potreby. Myslí, že už vtedy svojou prácou naplnil myšlienku ekumenizmu. No 17. februára 1941 prišlo preňho gestapo a odviezli ho do Varšavy. 28. mája toho istého roku Maximilián Kolbe v Osvienčime už prestal existovať ako človek, ale ako číslo 16670 bol zaradený na tie najtvrdšie práce, bol ponižovaný, trestaný...

Na konci júla 1941 z bloku, v ktorom

bol ubytovaný Maximilián, ušiel mladý Slezan Ján. A keďže ho nechytli, bolo rozhodnuté, že za jeho útek desať spoluväzňov zomrie hladom. Medzi vybranými, ktorých určil veliteľ, bol aj František Gajowniczek, ktorý začal plakať, že po sebe zanechá ženu a deti. V tej chvíli Maximilián Kolbe odvážne vyslovil prosbu, aby veliteľ dovolil výmenu a ponúkol seba. Keď povedal, že je kňaz, veliteľ súhlasil. A tak desať ľudí bolo zatvorených do hladomorne. Dva týždne v hladomorni vypíňal modlitbou. Keď po otvorení cely zistili, že Kolbe ešte žije, musel byť usmrtený fenolovou injekciou. Na druhý deň jeho telo bolo spálené v krematóriu.

Chýr o otcovi Kolbem sa rýchlo rozširoval po celom svete a všade vyvolával obdiv a povzbudenie. O jeho živote a posledných dňoch v hladomorni sú svedectvá ľudí, ktorí tú dobu prežili, lekári či tlmočníci, ktorí v koncentračnom tábore pôsobili.

Pápež Ján Pavol II. 7. júla 1999 v Bydgoszczi okrem iného povedal: „Svet potrebuje Božích šialencov, akým bol /.../ sv. Stanislav alebo Maximilián Mária Kolbe /.../, ktorí mali odvahu milovať a neodradila ich žiadna obeta.“ Pavol VI. ho v októbri 1971 blahorečil a 10. októbra 1982 bol bývalý väzeň č. 16670 vyhlásený za svätého. Na tejto kanonizácii bol osobne prítomný aj bývalý väzeň František, za ktorého ponúkol svoj život. Maximilián Kolbe v ľudovej zbožnosti je aj patrónom dobrovoľných darcov krvi.

Krátka modlitba k svätému Maximiliánovi:

Svätý Maximilián Mária Kolbe, prosíme ťa, nauč i nás, ako v každodennom živote dobrým slovom, posilňovaním nádeje a povzbudzovaním k viere môžeme odovzdávať náš život tým, ktorí sú vedľa nás.

Zdroj : Mečiar: *Životy víťazov*; internet.

Ján F.

Modlitba za povolania

Pane Ježišu, ktorý povolávaš toho, koho chceš, zavolaj mnohých z nás k práci pre teba, k práci s tebou.

Ty, ktorý si svojimi slovami osvietil tých, ktorých si povolal, osviet' nás darom viery v teba.

Ty, ktorý si bol oporou povolaných v ich ťažkostiach, pomôž dnešnej mládeži premôcť naše ťažkosti.

A ak povolávaš niektorého z nás, aby sa celý zasvätil tebe, nech od samého začiatku tvoja láska zapáli toto povolanie a dovolí mu

vzrastať až do konca.

Nech sa tak stane.

Tieto moje želania a túto moju modlitbu zverujem mocnému príhovoru Matky, Kráľovnej apoštolov, s nádejou, že tí, ktorí budú povolaní, rozoznajú hlas Božského Majstra a ochotne pôjdu za ním.

Ján Pavol II.

(Text prevzatý z informačného materiálu Kongregácie misionárov Svätej Rodiny; preklad J. Melková.)

Blahoželanie k narodeninám

Dňa 5. januára sa dožíva krásnych 79 rokov života náš duchovný otec

Leander Tadeusz Pietras OSPPE.

Milý duchovný otec, aký krásny je život byť Bohom milovaný, byť s Bohom zjednotený, žiť v Božej prítomnosti, žiť pre Boha a pre svoju farnosť. Ďakujeme, zvlášť v tomto Roku zasväteného života, za Vás Trojjedinému Bohu, že Vás priviedol pred 25 rokmi medzi nás do Vranova, k Vranovskej Božej Matke, že bdela po celý čas nad Vami. Želáme Vám, aby Vaša kňazská služba naďalej prinášala hojné ovocie na Božiu slávu a spásu nesmrteľných duší. K tomu Vám vyprosujeme tak veľmi potrebné zdravie a Božie požehnanie. S vďakou a úctou veriaci našej farnosti.

Legenda, čili čítanie o svätých a vyvolených Božích

Pod týmto titulom vyšlo v roku 1907 v Trnave (Nagyszombat) 4-zväzkové, už druhé, opravené a ilustrované vydanie diela spracovaného „dľa prastarých /.../ cirkevnými vrchnosťami odobrených prameňov.“ Sv. Pavlovi Pustovníkovi sú tam venované celé tri strany. Pre zaujímavosť podania historických skutočností a vtedajšieho vyjadrovania ponúkame čitateľom tento výťah:

Sv. Pavel zomrel na konci roku Pána 340, v 113 roku veku svojho. Sväté telo jeho dal okolo roku 1169 Manuel Comnenus, cisár carihradský, neporušené preniesť do Carihradu (Konstantinopolu) a v chráme Rodičky Božej složiť, zkadiaľ roku 1240 istý Jakub Lantzlo, mešťan benátsky, preniesol sv. pozostatky do Benátok a uložil ich v chráme sv. Juliána. Konečne keď úcta k sv. Pavlovi medzi kresťanmi vždy viac sa šírila a nesčíselní pustovníci, po jeho mene Pavlíni nazvaní, vzývali Pána už i v lesoch Uhorska, Ludvik, kráľ uhorský, ktorý sa bol zaviazal, že jestli skrze zásluhy

a na prímluvu sv. Pavla, prvého pustovníka, podarí sa mu pokoriť pyšných Benátčanov, pozostatky jeho s veľkým plesom preniesť dá do Uhorska, dal sv. telo 4. októbra 1381 z chrámu sv. Juliána v Benátkach preniesť do Budína, kde ľuďom a kňazstvom s radosťou uvítané, s najväčšou pobožnosťou složené bolo v kapli kráľovskej. Odtiaľ ešte tohože roku v mesiaci decembri kardinál Demetrius, arcibiskup ostrihomský, v sprievode hodnostárov cirkevných i svetských, v prítomnosti zemanstva a ľudu preniesol pozostatky sv. Pavla do kostola sv. Vavrince, mučedelníka, v budínskych vrchoch neďaleko Budína ležiaceho, kde veľká spoločnosť mníchov sv. Pavla (Paulini) v ustavičnej službe Božej žila, a kde pre mnohých veriaci na prímluvu sv. Pavla nesčíselné dary prijímali od Pána nášeho Ježiša Krista.

Na svätom Pavlovi sa ukázalo, že Boh neopúšťa sluhov svojich, ktorí verne plnia vôľu jeho a že i o ich časné potreby stará sa po ot-

covsky. Pavel stať sa mal vodcom onoho veľkého počtu svätých kajúcnikov, ktorí na púšti, od sveta vzdialení, za spasenie ľudí sa modlia, sami seba prácou a modlitbou posväcujú a svetu, do nerestí a neprávostí ponorenému, za skvelé obrazy nasledovania Krista na ceste krížovej slúžiť majú. Toto bola vôľa Božia a sv. Pavel ju vyplnil. – Preto aj Boh postaral sa spôsobom najláskavejším o neho, a každodenne dal mu donášať chlieb skrze havrana. Preto zmuž sa, dušo kresťanská, a vlož všetku starosť svoju na Pána. My síce nesmieme, ba nemáme zázraky od Boha očakávať, to však smieme a máme očakávať od neho, že nám pomôže, jestli sa ho zpúšťať nebudeme. Boh totiž môže vždy pomôcť aj bez patrných zázrakov, lebo skrz iných ľudí alebo príhodným vedením zákonov prírody, ktoré len to konajú, čo on chce; keď však obyčajný poriadok prírody nepostačuje, ani vtedy nie sú sviazané ruky Všemohúceho, ktorý môže, keď chce, činiť i zázraky. Dobrý kresťan nebude teda trápiť sa starosťami o budúcnosť, jako sa mu povede ďalej, jako zaopatrí svoje deti, čo bude z neho, keď nastane vojna, neúro-

da atď.; a ešte menej bude zo samej úzkosti, aby snád' neumrel hladom, lhať, šudiť, klamať, krásť, druhých prenasledovať, rúhať sa atď. Ináč by odstrkoval od seba láskavú pravicu Pána. Ľudia v úzkostlivých starosťach o veci časné nielen na duši hynú, lež často zle sa im vodí aj na svete, aby poznali, že Boh je Pán, ale človek len sluha, ktorý z milosti Jeho žije. Kto však dôveruje v Boha, ten si nerobí zbytočných starostí, ani si ich robiť nepotrebuje. Boh sám vezme na seba záležitosti jeho a pomôže mu v čas príhodný a pravý. „Hľadajte najprv kráľovstvo Božie a spravodnosť jeho a ostatné bude vám pridané“ (Mat. 6,33). Ešte nikto hladom neumrel, kto Bohu verne slúžil a dôveroval v Neho.

Modlitba: O, Bože a Otče nebeský, ktorý si sv. sluhovi svojmu Pavlovi tak veľkú dôveru v dobrotu Tvoju a takú stálu horlivosť v plnení vôle Tvojej dať ráčil, popraj aj nám milosti, aby sme vždy len Tvoju sv. vôľu na zreteli mali a potom sa zcela Tvojej prozreteľnosti odovzdali. Amen.

Kalendárium pripomína

4. 01. - Ne: 2. NEDEĽA PO NARODENÍ PÁNA
6. 01. - Ut: ZJAVENIE PÁNA (TRAJA KRÁLI)
10. 01. - So: Svätý Pavol Tébsky, pustovník
11. 01. - Ne: 3. NEDEĽA PO NARODENÍ PÁNA – KRST PÁNA;
1. nedeľa v Cezročnom období
15. 01. - Št: Svätý Arnold Janssen
17. 01. - So: Svätý Anton (Veľký), opát

Niektoré pamätné dni

5. januára 1860 – zomrel v USA Ján Nepomucký Nepomuk CSsR, biskup.
7. januára 1275 – zomrel Rajmund z Peňafortu OP, tretí generálny predstavený dominikánov.
8. januára 1894 – narodil sa sv. Maximilián Kolbe, poľský minorita, mučeník.
8. januára 1998 – umrel Juraj Bak, jezuita, misionár.
11. januára 529 – zomrel v Palestíne Teodózius, mních, pustovník.
13. januára 367 – zomrel Hilár z Poitiers, biskup, učiteľ Cirkvi.
15. januára 1776 – boli na území Slovenska zriadené tri diecézy: Spišská, Banskobystrická a Rožňavská.
15. januára 1962 – sv. Ján XXIII. vložil do Prvej eucharistickej modlitby meno sv. Jozefa.

KRSTY

Šimon Veliký
Jakub Manin

Robín Vrábek
Lívia Balintová

OZNAMY – INFORMÁCIE

Z dostupných archívnych prameňov vieme, že po zrušení pavlínskeho rádu v roku 1786 na území Uhorska podľa potreby krátko v pastoračii dosluhovali aj rehoľní kňazi, ale už pod správou diecézneho biskupa. Ako čítame v knihe od o. Leandra, vo Vranove ako kapláni vtedy ostali v pastoračii o. Filip Slabig OSPPE a o. Ladislav Anton Bezerédi OSPPE. V niektorom z ďalších čísel máme v úmysle zastaviť sa pri vzácných menách 22 kňazov, ktorí pochádzajú z Vranova (od r. 1832 do r. 2013), medzi nimi aj 7 rehoľných kňazov.

Štatistický prehľad vyslužených sviatostí za rok 2014

Krsty

V roku 2014 prijalo sviatosť krstu 86 osôb, z toho 43 dievčat a 43 chlapcov. Zo všetkých pokrstených bolo 76 detí do jedného roku života, 5 detí bolo medzi prvým a siedmym rokom života a 5 osôb prijalo sviatosť krstu v dospelosti. Až 24 pokrstených detí pochádzalo z nemanželských partnerských zväzkov.

Prvé sväté prijímanie

Eucharistického Krista prijalo po prvýkrát v tomto roku 94 detí. Presne polovicu tvorili dievčatá a rovnaký počet – 47 – chlapci.

Birmovanie

Sviatosť kresťanskej dospelosti prijalo 72 osôb – 37 dievčat a 35 chlapcov.

Pomazanie chorých

Túto sviatosť v tomto kalendárnom roku prijalo spolu 221 osôb. Počas spoločného slávenia na Svetový deň chorých bolo pomazaných 123 osôb. Doma alebo v nemocnici sme individuálne udelili pomazanie chorých 98 osobám.

Sviatosť manželstva

Sviatosť manželstva si navzájom vyslúžilo 45 snúbeneckých párov. Z toho 39 manželstiev bolo uzavretých medzi oboma katolíckymi stránkami, pri 4 sobášoch bola jedna stránka iného nekatolíckeho kresťanského vierovyznania a 1 sobáš bol medzi katolíčkou a nepokrsteňnou stránkou.

Pohreby

Pohrebným obradom sme v tomto roku do večnosti odprevadili 49 osôb, z toho 24 mužov a 25 žien. Zaopatrených sviatosťami bolo 34 osôb.

Apostati

Formálnym aktom so všetkými potrebnými náležitosťami sa katolíckej viery vzdala jedna osoba.

Prijatie do cirkvi

Verejným vyznaním viery a obradom bola do spoločenstva katolíckej cirkvi prijatá jedna osoba, pokrstená predtým v inom kresťanskom cirkevnom spoločenstve.

Informačný bulletin

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Narodenia Panny Márie Vranov nad Topľou, Mariánske námestie 1496/127.

Určené pre vnútornú potrebu farnosti.

Jazyková úprava: Juliana Melková.

Príspevky, návrhy, podnety na: aib@bazilikavranov.sk

Redakcia si vyhradzuje právo v prípade potreby príspevky upravovať.